

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA A II-A CIVILĂ

DECIZIA NR. 1913

DOSAR NR. 2839/108/2021

Ședința publică din 10 decembrie 2025

Completul compus din:

Ștefan Ioan Lucaciuc	-	Președinte
Iulia Craiu	-	Judecător
Cosmin Horia Mihăianu	-	Judecător
Simona Daniela Ghica	-	Magistrat-asistent

S-a luat în examinare recursul declarat de recurenta-reclamantă S.C. Zamora Estate S.R.L. împotriva deciziei civile nr. 120/A/14.03.2025, pronunțată de Curtea de Apel Timișoara – Secția de Insolvență, Societăți, Concurență neloială și Litigii decurgând din exploatarea unei întreprinderi, în contradictoriu cu intimatele-pârâte S.C. Auto Schunn S.R.L. și S.C. Autonom Services S.A., societate absorbantă a S.C. Premium Leasing S.R.L.

La apelul nominal au răspuns recurenta-reclamantă, reprezentată de avocat, dna Corina Ruxandra Popescu, cu împuternicire aflată la dosar și intimata-pârâtă S.C. Auto Schunn S.R.L., reprezentată de consilier juridic, dl Daniel Trifon, care depune delegație la dosar, lipsă fiind intimata-pârâtă S.C. Autonom Services S.A., societate absorbantă a S.C. Premium Leasing S.R.L.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către magistratul-asistent, învederându-se că recursul este semnat, declarat în termen și legal timbrat, că, prin întâmpinarea înaintată la dosar la 05.08.2025, în afara termenului legal, intimata-pârâtă S.C. Auto Schunn S.R.L. a solicitat respingerea recursului și obligarea recurtei la plata cheltuielilor de judecată, că intimata-pârâtă S.C. Autonom Service S.A., societate absorbantă a S.C. Premium Leasing S.R.L., nu a uzat de dreptul procesual de a formula întâmpinare, precum și că, la 25.08.2025, recurenta a transmis la dosar răspuns la întâmpinare.

În final, a referit că intimata-pârâtă S.C. Auto Schaunn S.R.L., la 03.12.2025, a înaintat la dosar înscrisuri în susținerea cererii de obligare a recurtei la plata cheltuielilor de judecată.

Apărătorul recurtei-reclamante depune la dosar dovada cheltuielilor de judecată, pe care le prezintă și părții adverse.

Constatând că nu mai sunt alte chestiuni prealabile, Înalta Curte apreciază cauza în stare de judecată și acordă cuvântul în dezbaterile recursului.

Apărătorul recurtei-reclamante solicită admiterea recursului, casarea deciziei recurate și trimiterea cauzei spre rejudecare instanței de apel. În dezvoltarea primului motiv de nelegalitate invocat, prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 5 C.proc.civ., sub un prim aspect, susține încălcarea dispozițiilor art. 477

C.proc.civ., deoarece instanța de apel trebuia să judece în fond în limitele stabilite de apelant. Afirmă că, deși a invocat faptul că manoperele dolosive au fost săvârșite după efectuarea test drive-ului, precum și că răspunderea viza lipsa calităților convenite și nu vicii ascunse, respectiv că au fost administrate probe esențiale, printre care proba cu expertiza tehnică auto și proba cu înscrisuri, cel mai însemnat fiind certificatul de conformitate, curtea nu a răspuns acestor argumente, dar nici motivului de apel prin care s-a criticat faptul că nici prima instanță nu a oferit un răspuns acestor susțineri.

În continuare, menționează că instanțele devolutive au reținut efectuarea test drive-ului anterior încheierii contractului de vânzare, fără a avea în vedere faptul că răspunderea pentru lipsa calităților convenite este o răspundere contractuală, care, prin esența ei, presupune încheierea unui contract. De asemenea, din motivare nu reiese de ce această împrejurare ar fi relevantă pentru manoperele dolosive invocate după efectuarea test drive-ului, în perioada între acesta și încheierea contractului.

Subliniază faptul că, în decizia recurată, nu se argumentează înlăturarea probelor privind expertiza tehnică de specialitate administrată și nici motivul pentru care specificațiile tehnice și certificatul de conformitate, care fac parte din contract și descriu autovehiculul cumpărat, nu ar fi relevante pentru determinarea calităților convenite și pentru verificarea condițiilor răspunderii invocate.

În considerarea ultimului motiv de casare invocat, statuat de art. 488 alin. (1) pct. 8 C.proc.civ., afirmă că au fost încălcate dispozițiile art. 1.214 C.civ., întrucât instanța de apel nu a analizat manoperele dolosive care au determinat-o să încheie contractul de vânzare după efectuarea test drive-ului, respectiv cele înscrise în art. 1.208 C.civ., deoarece a apreciat că în urma efectuării testului ar fi putut afla autonomia reală a autovehiculului și, prin urmare, contractul s-a încheiat în cunoștință de cauză. Evidențiază că s-a contractat pentru autonomia menționată în contract, nu pentru cea constatată și comunicată vânzătorului.

De asemenea, susține că hotărârea recurată încalcă prevederile art. 1.714 și art. 1.708 C.civ., instanțele devolutive aflându-se într-o gravă confuzie cu privire la răspunderea contractuală invocată, cea pentru lipsa calităților convenite. Subliniază că în contractul încheiat se prevede că autovehiculul este cel din documentele de omologare și din specificațiile tehnice, unde se menționează o autonomie de peste 400 de kilometri urban/neurban. Prin urmare, vânzătorul răspunde pentru aceste calități, or instanța a invocat cu totul alte chestiuni, legate de răspunderea pentru viciile ascunse.

Invocând dispozițiile art. 1.270 C.civ. și art. 273 C.proc.civ., susține că instanța a ignorat existența contractului, specificațiile bunului menționate în contractul de vânzare și în certificatul de conformitate și menționează că, astfel cum prevede art. 1.185 C.civ., anterior încheierii contractului, în discuții, vânzătorul a insistat asupra unei autonomii de peste 400 de kilometri.

Sub un ultim aspect, cu referire la încălcarea dispozițiilor art. 3 C.civ., susține că are calitatea de profesionist însă nu în domeniul comercializării sau utilizării autovehiculelor electrice și, oricum, vânzătorul, indiferent cui vinde, unui profesionist sau nu, este obligat să garanteze calitățile convenite. Apreciază

lipsite de relevanță faptele descrise de instanța de apel din punct de vedere juridic.

Răspunzând apărărilor intimăteii, cuprinse în întâmpinare, cu referire la faptul că specificațiile tehnice nu provin de la vânzător, ci de la producător, precizează că acest aspect nu înlătură răspunderea vânzătorului, conform dispozițiilor Legii nr. 240/2004 privind răspunderea producătorului, respectiv că nu prezintă relevanță invocarea testelor WLTP, atât timp cât părțile au convenit caracteristicile bunului prin convenția încheiată.

În ceea ce privește contractul încheiat cu compania de leasing, menționează că deși se încearcă să se invoce lipsa calității procesuale pasive a vânzătorului, chestiunea a fost soluționată de prima instanță și, nefiind apelată, a intrat în putere de lucru judecat faptul că are dreptul la acțiune în răspundere civilă contractuală împotriva acestuia. Precizează că solicită cheltuieli de judecată, conform actelor doveditoare depuse la dosar.

Reprezentantul intimăteii-pârâte S.C. Auto Schunn S.R.L. solicită respingerea recursului. În combaterea motivelor de casare invocate, afirmă că probatoriul administrat de către instanțele devolutive nu relevă faptul că agentul de vânzări a folosit vreo manoperă dolosivă în vederea vicierii consimțământului recurenteii, autovehiculul fiind prezentat conform standardelor garantate de producător.

Cu privire la autonomia autovehiculului, învederează că depinde de capacitățile și modul de condus al fiecărui șofer, aceasta fiind estimată de către producător, care este obligat de legislație să prezinte caracteristicile tehnice care fac trimitere la sistemul de calcul al autonomiei. Precizează că solicită cheltuieli de judecată, conform înscrisurilor doveditoare aflate la dosar.

În replică, apărătorul recurenteii-reclamante menționează că raportul de expertiză atestă faptul că autonomia autovehiculului este de 275 până la 322 de kilometri și scade în condiții de temperaturi reci, precum și că o autonomie de 470-490 de kilometri nu poate fi atinsă în condiții normale, indiferent de stilul de condus.

Înalta Curte, în temeiul dispozițiilor art. 394 C.proc.civ., declară închise dezbaterile și reține cauza în pronunțare.

ÎNALTA CURTE

Analizând actele de la dosar și decizia atacată, reține următoarele:

Prin *cererea* înregistrată pe rolul Tribunalului Arad – Secția a II-a Civilă la 30.09.2021 sub nr. dosar 2839/108/2021, S.C. Zamora Estate S.R.L. a chemat în judecată pe pârâtele S.C. Auto Schunn S.R.L. și S.C. Premium Leasing S.R.L., solicitând, în principal, anularea contractului de vânzare încheiat între pârâte având ca obiect autovehiculul Mercedes Benz EQC 400 4MATIC pentru vicieria consimțământului acesteia prin dol, anularea parțială a contractului de leasing operațional nr. LS03372/24.03.2021 încheiat între reclamantă și pârâta S.C. Premium Leasing S.R.L. cu privire la același autovehicul, iar, în subsidiar, rezoluțiunea contractului de vânzare pentru lipsa calităților convenite, repunerea părților în situația anterioară încheierii contractului, rezilierea parțială a

contractului de leasing operațional pentru lipsa calității privind autonomia reală de distanță, în considerarea căruia a contractat și, în ambele situații, obligarea pârâtei S.C. Auto Schunn S.R.L. la plata sumei de 15.611,76 euro + T.V.A., reprezentând sumele achitate în temeiul contractului de leasing operațional, respectiv a sumei de 15.707,04 euro, reprezentând valoarea clauzei penale din contractul de leasing, la plata dobânzii legale aferentă acestor sume începând cu 30.07.2021 și până la data plății integrale, precum și obligarea pârâtelor la plata cheltuielilor de judecată.

Prin *sentința civilă nr. 368/11.06.2024*, prima instanță a respins acțiunea.

Această sentință civilă a fost atacată cu *apel* de S.C. Zamora Estate S.R.L.

Prin *decizia civilă nr. 120/A/14.03.2025*, Curtea de Apel Timișoara – Secția de Insolvență, Societăți, Concurență neloială și Litigii decurgând din exploatarea unei întreprinderii a respins apelul reclamantei ca nefondat.

Împotriva deciziei civile menționate, S.C. Zamora Estate S.R.L. a promovat *recurs*, în temeiul dispozițiilor art. 488 alin. (1) pct. 5 și pct. 8 C.proc.civ., solicitând casarea, trimiterea cauzei la instanța de apel pentru rejudecare, precum și obligarea intimatelor-pârâte la plata cheltuielilor de judecată.

În motivare, după prezentarea parcursului procesual, în considerarea celui dintâi motiv de recurs invocat - art. 488 alin. (1) pct. 5 C.proc.civ. - sub un prim aspect, a afirmat încălcarea regulilor de procedură statuate de art. 477 alin. (1) C.proc.civ., deoarece instanța de apel nu a răspuns nici criticilor prin care reclamanta a susținut că prima instanță nu a analizat argumentele evocate în cererea introductivă, dar nici celor menționate în motivele de apel, anume că manoperele dolosive s-au produs după efectuarea test drive-ului, că răspunderea vânzătorului pentru calitățile bunului vândut presupune comparația între bunul indicat în contract și bunul predat, respectiv că nu au fost analizate probele administrate și, întrucât toate aceste aspecte erau decisive pentru rezultatul procedurii, necesitau un răspuns specific și explicit.

Sub un al doilea aspect, invocând dispozițiile art. 425 alin. (1) lit. b) C.proc.civ., a susținut că decizia recurată nu cuprinde raționamentul juridic care să susțină concluzia caracterului nefondat al acțiunii.

Astfel, a afirmat că instanțele devolutive, în condițiile în care s-au invocat dispozițiile art. 1.214 și art. 1.714 C.civ., trebuiau să examineze concret și să arate legătura între test drive și răspunderea vânzătorului pentru manoperele dolosive ulterioare acestuia, precum și pentru răspunderea vânzătorului în temeiul contractului încheiat ulterior, însă acestea s-au rezumat la cercetarea faptelor săvârșite anterior manoperelor dolosive și încheierii contractului, fără a indica dacă ar avea caracter exonerator de răspundere pentru vânzător și/sau dacă i-ar limita în vreun fel răspunderea.

A evidențiat că, prin contractul de vânzare încheiat ulterior test drive-ului și ulterior reclamațiilor acesteia privind autonomia autovehiculului sub 400 de kilometri, părțile au convenit că bunul vândut este cel identificat în documentele privind omologările individuale, iar, potrivit mențiunilor înscrise la pct. 5.1 din certificatul de conformitate, raza de acțiune cu energie electrică în regim urban este de 460 de kilometri.

Prin urmare, independent de orice test drive și orice reclamații ale acesteia anterioare încheierii contractului, vânzătorul i-a vândut autovehiculul cu această

autonomie, astfel că instanța era datoare să expună raționamentul juridic pentru care a apreciat nefondată acțiunea prin care s-a susținut, în principal, că încheierea contractului este rezultatul unor manopere dolosive, iar, în subsidiar, că, oricum, vânzătorul răspunde pentru lipsa calităților convenite.

Printr-o ultimă critică încadrată acestui motiv de nelegalitate, recurenta a susținut încălcarea regulilor de procedură statuate de art. 264 alin. (1) C.proc.civ., deoarece instanța devolutivă de control nu a motivat înlăturarea concluziilor esențiale ale probei cu expertiză și nici a probei cu certificatul de conformitate și a celorlalte probe administrate.

Astfel, evocând concluziile raportului de expertiză judiciară întocmit în cauză, răspunsul formulat de către expert la obiecțiunile acesteia, mențiunile din certificatul de conformitate și corespondența electronică purtată între părți în 14.06.2021, 22.06.2022 și 05.07.2021, a precizat că toate acestea au rămas neanalizate și individual și în ansamblu, instanțele făcând referire exclusiv la test drive-ul efectuat anterior manoperelor dolosive și anterior încheierii contractului de vânzare.

Totodată, cu referire la considerentul prin care instanța de apel a reținut că nu i s-a garantat în niciun fel o autonomie de peste 400 de kilometri, recurenta a subliniat că autovehiculul vândut este identificat în contractul de vânzare la art. 2.1, unde se face trimitere inclusiv la documentele privind omologările individuale și la cartea tehnică a vehiculului, iar în certificatul de conformitate se menționează în mod expres autonomia în mediu urban de 460 de kilometri.

Subsumat celui de-al doilea motiv de nelegalitate invocat, prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 8 C.proc.civ., recurenta a susținut încălcarea și aplicarea greșită a normelor de drept material înscrise în art. 1.214 alin. (1), art. 1.208 alin. (1), art. 1.714, art. 1.270 alin. (1) și art. 3 C.civ.

În susținerea tezei privind greșita aplicare a dispozițiilor art. 1.214 alin. (1) C.civ., a afirmat că instanța de apel nu a făcut o minimă analiză a manoperelor dolosive invocate și/sau a intenției vânzătorului de a o induce în eroare, pentru a putea analiza ulterior în ce măsură au determinat vicierea consimțământului său.

Astfel, evocând corespondența și discuțiile dintre părți din 18 și 22.03.2021, 29.06.2021 și 05.07.2021, a susținut că acestea au fost complet ignorate de către instanțele devolutive, deși fac dovada clară că, după reclamațiile acesteia privind autonomia generată în urma test drive-ului, intimata a insistat să o convingă că autonomia de 470-491 de kilometri este reală și că eventualele variații se datorează numai unor factori de mediu.

Cum viciul de consimțământ se analizează la momentul încheierii contractului, a apreciat că instanța trebuia să verifice dacă la 24.03.2021 aceasta s-a aflat în eroare cu privire la autonomia autovehiculului.

A subliniat că test drive-ul are semnificația verificării prelabile a bunului vândut, dar, întrucât reclamațiile acesteia privind autonomia au fost respinse și înlăturate de vânzător după efectuarea acestuia ca nefiind reale, prin manopere dolosive, în mod evident, la momentul încheierii contractului s-a aflat în eroare.

A punctat că, după efectuarea test drive-ului, pe site-ul producătorului, informațiile cu privire la autonomie au fost modificate la 361-420 de kilometri.

Potrivit recurente, aceste împrejurări reprezintă o manoperă frauduloasă, sub forma minciunii constitutivă de dol, intenția intimatei, vânzător, de a o

induce în eroare fiind evidentă, din moment ce autonomia reală era de 275 de kilometri, potrivit concluziilor raportului de expertiză.

În ceea ce privește încălcarea sau aplicarea greșită a art. 1.208 alin. (1) C.civ. a susținut că textul de lege trebuie interpretat în sensul că eroarea trebuie cunoscută de victima dolului după exercitarea manoperelor dolosive, condiție neîndeplinită în cauză, având în vedere că a încheiat contractul cu convingerea că autonomia este de peste 400 de kilometri, constatările generate de test drive fiind înlăturate fraudulos.

Deși la momentul reclamării lipsei autonomiei a cunoscut eroarea, a afirmat că motivul determinant pentru care a încheiat contractul l-a reprezentat tocmai manoperele dolosive ale vânzătorului care au înlăturat reclamațiile privind lipsa de autonomie, astfel că instanța trebuia să verifice și intenția frauduloasă a vânzătorului prin prezentarea broșurii în care se indica autonomia promisă.

În opinia recurente, s-a apreciat nelegal că viciul de consimțământ la data încheierii contractului ar fi fost înlăturat de cunoașterea erorii în urma efectuării test drive-ului, câtă vreme între aceste două momente au existat manopere dolosive care au cauzat eroarea provocată.

Astfel, a menționat că după efectuarea testului de drum, intimata i-a transmis că autovehiculul va atinge autonomia dorită, invocând argumentul tehnic conform căruia între autonomie și temperatura exterioară există un raport direct proporțional, creșterea temperaturii având drept consecință creșterea autonomiei și invers.

În acest context, a susținut că, atât timp cât afirmații au fost făcute de către un profesionist în domeniul vânzării de autovehicule, care s-a prevalat de o argumentație tehnică în vederea obținerii consimțământului cumpărătorului, cunoscând că autonomia bunului vândut este esențială, rezultă că aceasta nu a cunoscut eroarea provocată după reclamarea lipsei de autonomie.

De asemenea, a evidențiat că nu putea cunoaște eroarea după săvârșirea manoperelor dolosive, fiind necesară efectuarea unei expertize de specialitate, ceea ce exclude noțiunii de „diligente rezonabile”; dimpotrivă, prezentarea și verificarea unor documentații tehnice și unor informații oficiale ale producătorului se înscriu în noțiune, iar acestea au condus la eroarea provocată după efectuarea test drive-ului.

În continuare, a invocat încălcarea art. 1.714, raportat la art. 1.710 alin. (1) lit. d) C.civ. și a afirmat că, independent de discuțiile privind autonomia generată de test drive, părțile au convenit asupra caracteristicilor bunului menționate în contractul de vânzare, inclusiv în documentele privind omologările individuale, certificatul de conformitate și specificațiile tehnice, situație ce atrage răspunderea vânzătorului pentru lipsa acestei calități.

A susținut că, deși nu rezultă expres, instanța de apel pare să rețină o exonerare a răspunderii vânzătorului pentru lipsa calității convenite privind autonomia cauzată de faptul că, anterior încheierii contractului, ar fi cunoscut lipsa acestei calități, or acest tip de răspundere a vânzătorului nu este înlăturată de împrejurarea că ar fi existat posibilitatea de a cunoaște lipsa acestor calități la data semnării contractului, art. 1.712 C.civ. reglementând doar ipoteza cunoașterii viciilor de către vânzător, nu și de către cumpărător.

În consecință, răspunderea vânzătorului pentru calitățile lucrului vândut nu poate fi înlăturată sau limitată pentru calitățile cunoscute sau invocate ca fiind esențiale pentru încheierea contractului.

Sub un alt aspect, cu referire la încălcarea dispozițiilor art. 1.270 alin. (1) C.civ. și a art. 273 alin. (1) C.proc.civ., a precizat că diferența de autonomie de aproximativ 200 de kilometri reprezintă o împrejurare de natură să conducă la concluzia că bunul nu deține calitățile convenite de părți, astfel că instanța, reținând că ar fi acceptat caracteristicile autovehiculului, a încălcat forța obligatorie a contractului dintre părți, fiind convenită expres autonomia peste 400 de kilometri.

Ultima critică vizează încălcarea sau aplicarea greșită a normei de drept material înscrisă în art. 3 C.civ., recurenta reproșând instanței faptul că a reținut calitatea acesteia de profesionist fără a arăta relevanța din perspectiva acțiunii cu care a fost sesizată.

A susținut că simpla calitate de profesionist a cumpărătorului nu poate fi interpretat ca reprezentând o derogare de la obligația generală negativă a oricărui contractant de a nu vicia consimțământul celeilalte părți prin dol sau de a nu răspunde pentru lipsa calităților lucrului vândut.

De asemenea, a menționat că nu au legătură cu cauza aprecierile instanței, potrivit cărora nu ar putea invoca lipsa de atenție sau de informare ori motive de rezoluțiune pe baza unor cauze evidente, în condițiile în care a invocat inducerea în eroare de către intimată, care a exercitat manopere dolosive pentru a obține încheierea contractului; prin urmare, deși a dovedit atenție și informare, datele oferite au fost necorespunzătoare adevărului.

În fine, a evidențiat că rezoluțiunea nu a fost invocată pentru vicii ascunse, pentru a se verifica dacă viciul era aparent, ci pentru lipsa calităților convenite, ceea ce presupunea verificarea autonomiei conform actelor anexă la contractul de vânzare.

Pe calea *întâmpinării*, intimata-pârâtă S.C. Auto Schunn S.R.L. a solicitat respingerea recursului ca nefondat și obligarea recurente-reclamante la plata cheltuielilor de judecată, având în vedere că, deși a fost administrat un probatoriu vast, nicio probă nu a condus la concluzia că ar fi folosit vreo manoperă dolosivă în vederea vicierii consimțământului cumpărătorului.

A mai susținut că recurenta a cunoscut sau trebuia să cunoască caracteristicile tehnice ale autovehiculului, în condițiile în care l-a testat pentru o perioadă de timp și distanță mai mult decât suficiente pentru a înțelege comportamentul pe drum și în folosința proprie, că decizia recurată cuprinde atât motivele de fapt și de drept, cât și raționamente fondate pe întreaga probațiune existentă la dosar, că vicieria consimțământului nu poate fi dovedită, respectiv că nu pot fi reținute circumstanțe care să se subscie definiției dolului/manoperelor frauduloase/caracteristici ascunse de aceasta, precum și că, în lipsa unei relații statuate de vreun contract încheiat cu S.C. Zamora Estate S.R.L., nu se putea prevala de art. 1.270 C.civ. ori de art. 273 C.proc.civ.

A conchis în sensul că instanțele devolutive au analizat solicitările recurente, în principal și în subsidiar, prin prisma argumentelor și probelor prezentate de părți, în limita normelor juridice incidente și, procedând astfel, au

apreciat că nu i-a fost viciat consimțământul prin dol și nici nu i-a fost predat un bun lipsit de calitatea convenită.

Prin *răspunsul la întâmpinare*, recurenta-reclamantă a solicitat respingerea susținerilor intimatei-pârâte S.C. Auto Schunn S.R.L., apreciind că acestea nu pot reprezenta apărări față de motivele de nelegalitate invocate.

Prin rezoluția din 26.08.2025 s-a fixat termen în ședință publică la 10.12.2025, cu citarea părților.

La acest termen de judecată, Înalta Curte a reținut cauza spre soluționare.

Examinând decizia recurată, prin prisma criticilor formulate și prin raportare la actele și lucrările dosarului și la dispozițiile legale aplicabile, Înalta Curte constată că recursul declarat este fondat pentru considerentele de drept ce urmează să fie expuse.

Cu titlul prealabil, formulează observația potrivit căreia în cuprinsul memoriului de recurs, motivele de nelegalitate au fost circumscrise de către reclamantă prevederilor art. 488 alin. (1) pct. 5 și pct. 8 C.proc.civ. Cu toate acestea, deși argumentele prin care se susține neanalizarea criticilor invocate prin motivele de apel, lipsa raționamentului juridic ce a condus la concluzia caracterului neîntemeiat al acțiunii, precum și nemotivarea înlăturării concluziilor esențiale ale probei cu expertiză, respectiv a probei cu certificatul de conformitate și celelalte probe administrate au fost subsumate de către recurentă pct. 5, se constată că acestea se circumscriu cazului de casare reglementat de art. 488 pct. 6 C. pr.civ. ce reglementează ipotezele de casare care presupun o motivare deficitară iar nu neregularități de ordin procedural, sancționate cu nulitatea hotărârii.

Așadar, având a analiza, cu prioritate, motivul prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 6 C.proc.civ., Înalta Curte constată că este fondat și de natură a atrage casarea deciziei recurate și trimiterea cauzei instanței de apel spre o nouă judecată.

În acest sens, instanța supremă reamintește că, în acord cu dispozițiile art. 488 alin.1 pct.6 C. pr.civ., casarea unei hotărâri se poate cere atunci când „hotărârea nu cuprinde motivele pe care se întemeiază sau când cuprinde motive contradictorii ori numai motive străine de natura cauzei”.

Pe de altă parte, Înalta Curte subliniază că dispozițiile art. 425 alin. (1) lit. b) C.proc.civ. reflectă elementele pe care trebuie să le cuprindă orice hotărâre judecătorească pentru ca aceasta să corespundă exigențelor de a fi motivată, textul menționat referindu-se la necesitatea arătării motivelor de fapt și de drept care au format convingerea instanței, *precum și a celor pentru care au fost înlăturate cererile părților*. Din economia textului citat, reiese că obligația instanței de a-și motiva hotărârea are în vedere stabilirea în considerentele hotărârii a situației de fapt expuse în detaliu, încadrarea în drept, examinarea argumentelor părților, punctul de vedere al instanței față de fiecare argument relevant și raționamentul logico-juridic pe care se întemeiază soluția pronunțată, neîndeplinirea acestor condiții atrăgând casarea.

Exigența motivării este esențială în administrarea adecvată a justiției, motivarea corespunzătoare a hotărârilor judecătorești impunându-se din perspectiva dreptului la un proces echitabil care, între altele, presupune dreptul

oricărei părți în cadrul unei proceduri judiciare de a prezenta instanței observațiile, argumentele și mijloacele sale de probă, coroborat cu dreptul ca aceste observații și argumente să fie examinate în mod efectiv. În egală măsură, necesitatea motivării hotărârii în sensul indicat de normele imperative ale art. 425 alin. (1) lit. b) C.proc.civ. face posibil controlul exercitat de jurisdicția ierarhic superioară, constituind pentru părțile litigante, o garanție împotriva arbitrariului.

Obligația instanței de motivare a deciziilor sale este singurul mijloc prin care se poate verifica respectarea acestor drepturi și maniera în care, în circumstanțele concrete ale cauzei, a fost soluționat procesul, motivarea reprezentând o garanție pentru părți că cererile lor au fost analizate cu atenție.

În speță, recurenta-reclamantă a susținut că motivarea deciziei recurate nu răspunde tuturor criticilor formulate prin motivele de apel, reproșând instanței devolutive de control ignorarea cu desăvârșire a susținerilor sale referitoare la faptul că prima instanță nu a răspuns argumentelor principale invocate prin cererea introductivă și nu a cercetat probele administrate, respectiv a motivelor de apel prin care a afirmat că manoperele dolosive s-au produs după efectuarea test drive-ului, că răspunderea vânzătorului pentru lipsa calității bunului vândut presupunea comparația între bunul indicat în contract și cel predat, precum și neanalizarea, atât individual cât și în ansamblu, a probelor administrate.

Examinând considerentele hotărârii recurate în contextul omisiunii analizei aspectelor substanțiale ale dreptului dedus judecății, Înalta Curte constată că, într-adevăr, instanța de apel a analizat într-o manieră trunchiată criticile aduse de apelanta-reclamantă judecății efectuate la fond întrucât, deși a stabilit corect coordonatele în care trebuia realizat controlul de legalitate și de temeinicie al hotărârii pronunțate de către tribunal, prezentând motivele de apel cu care a fost investită, atunci când a trecut la verificarea acestora, *a ignorat din analiză criticile indicate în mod concret în cererea de apel și care fixau limitele obiective ale judecății în calea de atac*, respectiv pe cele referitoare la relevanța, în economia litigiului, a actelor pretins dolosive săvârșite de către reprezentantul intimatei-pârâte S.C. Auto Schunn S.R.L. după efectuarea testului de drum, cu consecințe în privința conturării consimțământului la încheierea contractului de leasing operațional. În aceleași coordonate, instanța supremă constată absența, din cuprinsul considerentelor deciziei atacate, a argumentelor privind verificarea modalității de executare a obligației vânzătorului de a garanta calitățile bunului vândut, stabilirea împrejurării dacă viciul reclamat de către reclamantă a constituit un viciu aparent, sau, dimpotrivă, un viciu ascuns și care ar fi argumentele convingătoare care ar conduce înspre o atare concluzie prin raportare la ansamblul elementelor care configurează starea de fapt precum și la conduita succesivă a părților contractante, până la momentul încheierii contractului. Lăsarea acestor susțineri în afara cercetării echivalează cu nemotivarea soluției în raport cu toate criticile ce făceau obiectul investiției, aspect ce conturează prezența cazului de casare reglementat de art. 488 alin.1 pct.6 C. pr.civ. – *hotărârea nu cuprinde motivele pe care se sprijină*.

Astfel, Înalta Curte constată că, prin cererea de apel, apelanta-reclamantă a criticat sentința primei instanțe sub aspectul absenței judecării fondului, afirmând că manoperele dolosive săvârșite de către reprezentantul intimatei-

pârâte S.C. Auto Schunn S.R.L., după efectuarea test drive-ului, au constatat în utilizarea unor argumente tehnice care susțineau teza că autonomia autovehiculului nu era cea constatată *de facto* de către aceasta, aspect ce a determinat-o să revină asupra deciziei de a nu încheia contractul de leasing operațional. În acest context, reclamanta a învederat că autonomia garantată în timpul discuțiilor și în cadrul formelor de publicitate utilizate, nu era cea reală, susținând că acest aspect se circumscrie minciunii, ca formă a dolului, astfel că presupunea verificări în raport cu întreg probatoriul administrat, iar existența sau inexistența obligației de a garanta calitățile convenite prin contractul de vânzare impunea o analiză comparată a bunului convenit cu cel predat efectiv, cercetare pe care instanța de fond nu a efectuat-o.

De asemenea, a susținut că deși în cauză au fost administrate probe esențiale, între care proba cu expertiza tehnică auto și proba cu înscrisuri, cel mai însemnat fiind certificatul de conformitate, prima instanță a redat, trunchiat, parte din concluziile raportului de expertiză fără a analiza relevanța acestora sub aspect probatoriu, precum și lipsa unei coeziuni logice între concluziile potrivit cărora nu există nici manopere dolosive și nici lipsa calității convenite, de vreme ce nu s-a argumentat de ce posibilitatea cunoașterii parametrilor tehnici/autonomiei reale a autovehiculului ar înlătura atât manoperele dolosive, cât și garanția pentru lipsa calității convenite. În acest cadru, a afirmat greșita reținere a netemeinicii cererii în anulare, respectiv în rezoluțiune, în raport cu dispozițiile art. 1.214 alin. (1) și art. 1.714 alin. (1) C.civ.

Procedând la verificarea deciziei recurate în partea care vizează considerentele pentru care apelul reclamantei ce viza cererea în anularea contractului de vânzare pentru vicierea consimțământului pentru dol a fost respins, Înalta Curte constată atât caracterul lacunar al acestora, cât și lipsa propriei analize a instanței devolutive de control asupra motivelor de apel relevante, precum și absența referirii la probele administrate.

În acest sens, se remarcă faptul că instanța devolutivă de control, asemenea primei instanțe, s-a limitat a cerceta conduita și constatările reclamantei anterior săvârșirii pretinselor manopere dolosive ale pârâtei invocate de către reclamantă, precum și aspectele ce rezultau din publicitatea/reclama asigurată prin intermediul broșurii privind calitățile autovehiculului.

În contextul în care reclamanta a susținut că reprezentantul intimatei-pârâte S.C. Auto Schunn S.R.L. a insistat să o convingă despre faptul că se află într-o eroare asupra lipsei autonomiei promise și că eventualele variații se datorează unor factori de mediu ocazionali, împrejurări cărora reclamanta le-a conferit valoare de manopere dolosive pretins a fi săvârșite, Înalta Curte reține că examinarea acestor afirmații era esențială pentru stabilirea situației de fapt apte a asigura o aplicare corectă a dispozițiilor art. 1.214 alin. (1) și art. 1.714 alin. (1) C.civ.

Or, potrivit considerentelor deciziei recurate, instanța devolutivă a statuat că nu se poate reține eroarea cu privire la caracteristicile autovehiculului, din moment ce utilizatorul a avut posibilitatea de a verifica, prin intermediul test drive-ului efectuat, performanțele reale ale acestuia, inclusiv autonomia, respectiv că și în condițiile în care reclama promitea o autonomie de 490 de kilometri, nu era exclus ca aceasta să fie afectată de factori externi, astfel că ar fi

trebuie să aibă cunoștința de acest aspect din cartea tehnică a bunului. De asemenea, reținând că măsurătorile de laborator WLTP nu reprezintă valori concrete, individualizate pentru fiecare șofer în parte, a apreciat că nu i s-a garantat în niciun fel autonomia de peste 400 de kilometri și a concluzionat în sensul că, semnând contractul, utilizatorul a consimțit asupra produsului cu toate caracteristicile acestuia, inclusiv specificațiile tehnice.

În consecință, Înalta Curte constată că instanța de apel nu a analizat și nu a oferit un răspuns criticilor ce vizau relevanța pretinselor manopere dolosive invocate a fi fost săvârșite între perioada scursă după *test-drive* și formarea consimțământului reclamantei la încheierea contractului, corespondența redată de către reclamantă – în privința căreia s-a susținut că a fost complet ignorată de către prima instanță și care era de natură să dovedească faptul că a primit asigurări argumentate din partea reprezentantului intimătei-pârâte S.C. Auto Schunn S.R.L. că autovehiculul are autonomia promisă și corespunde scopului pentru care se dorea încheierea contractului de leasing operațional – respectiv susținerile referitoare la înlăturarea concluziilor esențiale ale probei cu expertiză și a probei cu înscrișuri constând în certificatul de conformitate.

Astfel, cu toate că a fost investită în mod expres cu aceste critici referitoare la modul în care prima instanța a analizat cererea dedusă judecății, în concret, cu privire la omisiunea de a examina relevanța pretinselor manopere dolosive produse între momentul efectuării test drive-ului și momentul încheierii contractului de leasing operațional, în contextul în care s-a susținut că ele au fost determinante și au generat eroarea provocată, instanța devolutivă de control lăsat aceste aspecte neanalizate efectiv, refuzând ea însăși să ofere un răspuns explicit și specific argumentelor apelantei-reclamante. Or, câtă vreme afirmațiile prin care se tindea la a demonstra inducerea sa în eroare cu privire la autonomia reală a autovehiculului se constituia într-o critică în apel de natură să demonstreze temeinicia solicitării de anulare a contractelor, lăsarea acestuia în afara analizei înseamnă, de fapt, nemotivarea soluției în raport cu toate criticile care au făcut obiectul investiției instanței de apel.

Deși, de principiu, cercetarea pe care o face instanța de control judiciar nu trebuie să conțină, în mod necesar, dezlegări jurisdicționale asupra tuturor argumentelor aduse de părți în legătură cu nelegalitatea soluției adoptate, atunci când criticile formulate sunt unele care nu pot fi subsumate altor aspecte ale judecății care să susțină controlul de legalitate realizat, ele nu pot primi o rezolvare implicită, ci doar una expresă, punctuală.

Prin urmare, Înalta Curte apreciază, în aceste circumstanțe, că afirmațiile reclamantei vizând caracterul relevant al argumentelor și al probelor care le susțin, dobândesc valențe juridice distincte și necesitau analiză și răspuns specific, astfel încât, din această perspectivă, statuările instanței de apel, evidențiate supra, nu au aptitudinea de a constitui un raționament juridic adecvat și suficient care să susțină soluția pronunțată în cauză.

Pentru a atrage casarea hotărârii se impune ca nemotivarea să fie una evidentă, importantă, esențială, în sensul că titularului demersului judiciar îi este imposibil să cunoască în ce măsură judecătorul l-a „ascultat” și a reflectat cu privire la susținerile și argumentele sale.

Or, în speță, se verifică această omisiune consistentă, fiind evident că instanța de apel nu s-a preocupat suficient de argumentele părților și nici de justificarea rezonabilă a soluției pronunțate pe capătul de cerere vizând anularea contractelor, în limitele criticate, în condițiile în care dolul reclamat a constituit motivul principal pentru care a fost introdusă acțiunea.

Înalta Curte apreciază că argumentele redată în cuprinsul deciziei recurate care au justificat reținerea lipsei unei erori în care s-ar fi aflat apelanta-reclamantă cu privire la caracteristicile autovehiculului nu au aptitudinea de a constitui un raționament logico-juridic judicios, clar și convingător, de natură a susține soluția pronunțată, fiind rezultatul unei analize insuficiente/deficitare a probatoriului administrat în cauză.

În concret, instanța supremă constată că reclamanta nu a contestat faptul că a observat, în urma *drive-test*-ului efectuat, că autonomia autovehiculului nu corespunde celei din prezentările pârâtei și din specificațiile tehnice ale acestuia. Susținerea reclamantei a fost aceea că, în urma acestor constatări, prin argumentele expuse în urma unor discuții pre-contractuale, pârâta a reușit să o determine să creadă că acele constatări factuale erau greșite și că, în realitate, autonomia autovehiculului corespunde specificațiilor tehnice prezentate, deși realitatea s-a dovedit a fi alta. Prin urmare, instanțele de fond nu au fost chemate să examineze dacă reclamanta a putut constata, cu mijloace de verificare proprii, standardele concrete de autonomie ale autovehiculului, ci în ce măsură demersurile pârâtei, ulterioare acestor constatări dar anterioare încheierii contractului, realizate în scopul determinării reclamantei să încheie contractul, pot primi semnificația juridică de „manopere dolosive” fără de care acel contract nu ar fi fost încheiat. Or, exact asupra acestor aspecte instanța de apel nu s-a aplecat în cuprinsul motivării deciziei atacate.

Totodată, cu privire la cererea în rezoluțiunea contractului de vânzare pentru lipsa calităților convenite, respectiv în rezilierea parțială a contractului de leasing operațional pentru lipsa calității privind autonomia reală de distanță, Înalta Curte constată că acest capăt subsidiar de cerere a fost respins de către prima instanță pentru considerentele decisive prin care s-a reținut că, întrucât odată cu *drive-test*-ul autovehiculului, reclamanta a avut posibilitatea să cunoască parametrii tehnici ai acestuia și, pe cale de consecință, să nu încheie contractul de leasing operațional, nu poate fi pronunțată nici rezoluțiunea judiciară a contractului de vânzare și nici rezilierea parțială a contractului de leasing operațional, având în vedere că nu s-a făcut dovada lipsei executării obligației esențiale sau caracteristice, cu consecința neaplicării art. 1.554 C.civ. Prin urmare, prima instanță a respins acest capăt de cerere subsidiar fără a mai analiza pe fond susținerile considerate relevante de către reclamantă vizând lipsa calității convenite care făceau autovehiculul impropriu întrebuințării pentru scopul pentru care a contractat.

În acest context, deși prin apelul promovat, reclamanta a criticat aceste statuări ale primei instanțe, susținând că sunt complet străine de pretenția formulată, fiind omisă total verificarea modalității de executare a obligației de a garanta calitățile convenite, respectiv că diferența de autonomie de aproximativ 200 de kilometri reprezenta o împrejurare de natură să conducă la concluzia că lucrul predat nu deține calitățile convenite de părți, astfel cum rezultă din

certificatul de conformitate și din raportul de expertiză, cercetarea instanței devolutive de control este limitată tot la test drive-ul efectuat anterior încheierii contractului de leasing operațional, fără nicio referire la motivele pentru care au fost înlăturate concluziile raportului de expertiză sau mențiunile din certificatul de conformitate și care confirmau afirmațiile acestuia potrivit cărora autonomia reală a autovehiculului este cu mult inferioară celei de care s-a prevalat reprezentantul intimatei-pârâte S.C. Auto Schunn S.R.L., împrejurare ce se circumscrie situației premisă reglementată de art. 1.714 C.civ.

Altfel spus, prin raportare la criticile reclamantei, instanța de apel a fost chemată să stabilească dacă aspectul indicat de reclamantă – legat de pretinsa lipsă a calităților convenite de părți – reprezintă un *viciu aparent*, care putea fi lesne observat de către reclamantă sau, dimpotrivă, reprezintă un *viciu ascuns* a cărui mod de manifestare și ale cărui consecințe concrete, nu puteau fi descoperite și nici evaluate până la momentul încheierii contractului de către un cumpărător prudent și diligent, fără o asistență de specialitate, ci presupunea o utilizare mai îndelungată a autovehiculului care nu se putea realiza decât după încheierea contractului și intrarea în stăpânirea și folosința regulată a acestuia. În egală măsură, instanța a fost chemată să evalueze în ce măsură diferența dintre autonomia autovehiculului indicată de către vânzător și autonomia reală a acestuia constituie un veritabil viciu ascuns de calitate care, dacă ar fi fost cunoscut la momentul încheierii contractului, cumpărătorul nu ar fi cumpărat sau ar fi dat un preț mai mic.

În condițiile în care analiza acestor susțineri erau esențiale pentru stabilirea situației de fapt aptă a asigura o aplicare corectă a dispozițiilor legale invocate, Înalta Curte apreciază că omisiunea instanței devolutive de control de a statua cu privire la aceste argumente relevă nu numai o insuficientă stabilire a situației de fapt, cu consecința imposibilității efectuării controlului de legalitate impus de criticile prin care se afirmă greșita aplicare a dispozițiilor art. 1.214 alin. (1), art. 1.208 alin. (1), art. 1.714 și art. 1.270 alin. (1) C.civ., ci și nemotivarea soluției în raport cu aceste critici ce au făcut obiectul investiției instanței de apel.

Cercetarea fondului este un element esențial pentru exercitarea controlului de legalitate întrucât situația de fapt corect determinată constituie fundamentul aplicării dispozițiilor legale și presupune luarea în examinare a tuturor elementelor care ar putea duce la stabilirea situației de fapt, pornind de la raporturile juridice ce au existat între părțile în proces. Or, considerentele deciziei fac imposibilă examinarea legalității soluției pronunțate de instanța de apel, în condițiile în care nu au fost lămurite toate aspectele esențiale ale cauzei, astfel cum au fost invocate.

Având în vedere aceste deficiențe ale analizei realizate de către instanța de apel, Înalta Curte constată că hotărârea recurată nu îndeplinește cerințele impuse de art. 425 alin. (1) lit. b) C.proc.civ., situație față de care, în cauză, este incident motivul de recurs reglementat de art. 488 alin. (1) pct. 6 C.proc.civ., omisiunea examinării și formulării unui răspuns specific și explicit criticilor ce vizau manoperele frauduloase săvârșite între perioada după efectuarea test drive-ului și încheierea contractului de leasing operațional, respectiv răspunderea vânzătorului pentru calitățile bunului vândut, impunând casarea deciziei atacate și trimiterea cauzei spre rejudecare la aceeași instanță de apel.

Referitor la cel de-al doilea motiv de casare invocat, prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 8 C.proc.civ., prin care se susține aplicarea greșită a normelor de drept material reglementate de art. 1.214 alin. (1), art. 1.208 alin. (1), art. 1.714 art. 1.270 alin. (1) și art. 3 C.civ., acesta nu va mai fi analizat de către Înalta Curte.

În acest sens, față de argumentele pentru care a fost găsit întemeiat motivul de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 6 C.proc.civ., respectiv lipsa argumentelor esențiale din decizia recurată cu referire la susținerile și probele relevante invocate, cu incidență asupra modului de aplicare a normelor de drept material evocate, Înalta Curte constată că nu poate proceda ea însăși la verificarea modului de aplicare a acestora atât timp cât instanța de apel nu a statuat complet asupra acestor aspecte.

Față de toate aceste considerente, în temeiul art. 496 și art. 497 C.proc.civ., cu referire la art. 488 alin. (1) pct. 6 C.proc.civ., Înalta Curte va admite recursul, va casa decizia recurată, urmând a dispune trimiterea cauzei spre rejudecarea apelului de către aceeași instanță.

Cu ocazia rejudecării, se vor avea în vedere, potrivit dispozițiilor art. 501 alin. (1) C.proc.civ., dezlegările date prin prezenta decizie asupra necesității analizei efective, concrete și coroborate a tuturor susținerilor și mijloacelor de probă ce au fost administrate și considerate relevante de către reclamantă, urmând ca în raport cu situația ce o va stabili în urma unei asemenea evaluări, instanța de rejudecare să aprecieze cu privire la existența sau nu a unor elemente determinante care au condus la vicierea consimțământului prin dol în coordonatele pe care reclamanta le-a atribuit acestuia prin cererea de chemare în judecată și, în continuare, incidența acestora cu privire la aplicabilitatea dispozițiilor legale invocate în susținerea demersului procesual, respectiv cu privire la răspunderea vânzătorului pentru lipsa calităților bunului vândut, instanța de apel având libertatea de a aprecia, în rejudecare, asupra necesității suplimentării ori readministrării probatoriului cauzei, în raport cu dispozițiile procedurale care guvernează judecata în apel.

În ceea ce privește cheltuielile de judecată solicitate pentru faza procesuală a recursului, având în vedere că soluția ce se va dispune este de casare a deciziei recurate și trimiterea cauzei spre rejudecare instanței de apel, acestea urmează a fi avute în vedere cu ocazia soluționării apelului, în raport cu soluția ce se va pronunța pe fondul pretențiilor.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Admite recursul declarat de recurenta-reclamantă S.C. Zamora Estate S.R.L. împotriva deciziei civile nr. 120/A/14.03.2025, pronunțată de Curtea de Apel Timișoara – Secția de Insolvență, Societăți, Concurență neloială și Litigii decurgând din exploatarea unei întreprinderi.

Casează decizia recurată și trimite cauza instanței de apel spre o nouă judecată.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 10 decembrie 2025.

PREȘEDINTE
Ș. I. Lucaciuc

JUDECĂTOR
I. Craiu

JUDECĂTOR
C. H. Mihăianu

MAGISTRAT-ASISTENT
S. D. Ghica

Red./Tehnored. S.D.G./22.01.2026

Ex. 2

Curtea de Apel Timișoara – Secția de Insolvență, Societăți, Concurență neloială și Litigii decurgând din exploatarea unei întreprinderi

Președinte: Nicoleta Ghiciulescu

Judecător: Magdalena Dietrich

WWW.LUMEAJUSTITIEI.RO